

စိုးမိုးစာပေ

၇၁၆

နှင်းပွင့်ကောက်ကြောင်း

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

နိုင်လွန်အထည်ချုပ်စက်ရုံကြီးက ကျယ်သလောက် အထဲမှာ လည်း
အလုပ်သမားတွေ အရာရှိ ဝန်ထမ်းအဆင့်ဆင့်နှင့် သူ့နေရာနဲ့ သူ
လှုပ်ရှားလည်ပတ်နေသည်။ ။

အားလုံးထဲမှာ ရင့်ကတော့ ဘာကိုမှ သတိတရမကြည့်ဖြစ်ဘဲ ဝိုင်းဖွဲ့
စားသောက်နေကြသည့် မိန်းမ ယောက်ျား ရောထွေးနေသော မြင်ကွင်း
တစ်ခုဆီမှာ စိတ်ဝင်တစား ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။

အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေရှိသလို ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်နေကြသူတွေကျ
တော့လည်း ဟန်တွေ ပန်တွေဘာမှ မရှိဘဲ တကယ့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပဲ။

လက်ဝါးထိပြည့်အောင် ထမင်းလုပ်ကို အုပ်ယူ ‘မ’ကာ ပါးစပ်ထဲထ
ည့်သည်။ ။ ပါးကြီးတွေ ဖောင်းတက်သွား၏။

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု စေ့လို့ မရအောင် အပြည့်အသိပ်ဖြစ်နေသည့် ထမင်း
တွေကို ခပ်သွက်သွက် ဝါးပြီးမျိုချ။

အနည်းငယ် ဝင်သာထွက်သာလေးဖြစ်သွားတော့ အရောင်ပြယ်ကာ
ညစ်ထေးထေးရှိနေသည့် ရေခွက်ကို ဘယ်လက်နှင့် ကောက်ယူပြီး မော့
သောက်၏။

ပါးစပ်ထဲမှာ ထမင်းတွေ ရေတွေနှင့် ငြုပ်သီးစပ်တာတွေပါကုန်ရင်

ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မလဲ။

ရင့် ထိုလူကြီးကို ကြည့်၍ ခစ်ခနဲရယ်သည် ။

ထမင်းခိုင်းနားကို ပို၍ တိုးရပ်လိုက်တော့ ဖြန့်ခင်းထားသည့်
ဟင်းချိုင့်တွေကို သေချာမြင် လိုက်ရသည် ။

ငါးသေးသေးလေးတွေ ကန်စွန်းရွက် ပဲပြုတ် ငရုတ်သီးကြော် ဘ
ယာကြော်တွေပါသည့် ချိုင့် နှင့် မဲပျစ်ပျစ်အရည်တွေမှာ ငရုတ်သီးမှုန့်
တွေလည်း ရောမွှေထားတာလည်း ရှိသည် ။

ငပိရည်တွေဆိုတာ ရင့်မသိပါ။

ပြီးတော့ အခွံတွေပါရောလှီးထားသည့် သခွားသီးအကွင်းကြီးတွေ။

ချိုင့်တွေအများကြီးထဲမှာ ရင့်တို့ စားပွဲပေါ်မှာ မြင်နေကျ စားနေကျ
ဟင်းမျိုးကို ရှာလို့ မတွေ့။

“စမ်းစမ်း . . . နင့်ငါးလေးချက်က ဘာလဲ ပြတိုက်ပို့မလို့ လား”

ထမင်းပလုတ်ပလောင်းစားသည့် လူကြီးက ငါးသေးသေးတွေပါသ
ည့် ဟင်းချိုင့်ကို မေးဆတ်ပြ၍ ပြောသည် ။

“ဟုတ်တယ် . . . ပို့သင့်ရင်ပို့ရမှာ ပဲ၊ လူတွေက အများကြီး၊ တစ်
ယောက်ကိုပေးရင် နောက်တစ်ယောက်ကိုပေးရမှာ ၊ ဒီမှာ ဟင်းလေးက
နည်းနည်းလေး”

“အမလေး. . . တိုမနေစမ်းပါနဲ့ မိစမ်းရယ်၊ မပေးဘဲနေလို့ ရမှာ ကျ
နေတာပဲ၊ ဟဲဟဲ. . . နောက်ဆုံး အစာပိတ်လေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်န
ည်းနည်းဆီတော့ ပေးရမှာ ပဲ”

ဆံပင်တွေ နောက်မှာ ဖြစ်သလို စုသိမ်းညှပ်ထားကာ ပါးကွက်ထူထူ

ချွေးတလုံးလုံးနှင့် အမျိုး သမီးက ဝင်ပြောပြန်သည်။ ။

စားနေကြသူတွေအားလုံး ရယ်နေကြရုံမှ လွဲ၍ ဘာမှ မပြောပေမယ့် လူကြီးကပဲ ထမင်းပလုတ်ပလောင်းနှင့် ခေါင်းမော့လာကာ . . .

“စမ်းစမ်းရယ် ငါတို့ ထဲမှာ နင်တစ်ယောက်ပဲ အသားလေး ငါးလေး ချက်နိုင်တာ သဒ္ဓါတရား လေးနဲ့ ကျွေးစမ်းပါ”

“ကဲ...ကဲ ကျွေးပါပြီ...ကျွေးပါပြီ ရော...”

စမ်းစမ်းဆိုသည့် ကုလားဆင်မျက်နှာလေးရှိသော မိန်းကလေးက ငါးလေးဟင်းကို သူမ ပန်းကန်ထဲ အနည်းငယ်ပုံထားလိုက်ပြီး ဟင်းချိုင့်ကို ရှေ့ထိုးပေးလိုက်၏။

“ဒီလိုမှ ပေါ့”

“မိကြည် သိပ်သွက်တာပဲနော်”

“ကိုတိုးကကော ဘာထူးလဲ လက်ချောင်းငါးချောင်းလုံး ထည့်ချင်နေတာ”

“ဟေ့...ငါက စတောင်းရတာ ငါ့ဖို့ ချန်ဦး”

ကြည့်နေရင်း လက်တွေများ စွာထဲမှာ ငါးလေးဟင်းက ချိုင့်ထဲမှာ ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွား၏။

စားလိုက်ကြတာ မြိန်မြိန်ယှက်ယှက်...

သူတို့ ခမျာ ဟင်းကောင်းကောင်း မစားရရှာဘူး ထင်ပါရဲ့...

ရင့် သူတို့ ဟင်းချိုင့်လေးတွေကို စားချင်စရာလေးတွေဟု တွေးမိ ငေးမိနေသော်လည်း...

သူတို့ ကတော့ အသားဟင်း ငါးဟင်းကိုသာ စားချင်နေကြသတဲ့...

ထိုစဉ် ရင့် ရပ်နေသည့်နေရာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေသော လူကြီးက လက်ပိုက်လေးရပ်ငေး နေသည့် ရင့်ကို မြင်သွား၏။

လိမ္မော်ရောင်ရင့်ရင့် အပြောင်သားဂါဝန်လက်ပြတ်လေးနှင့် ခါးလောက်ထိရှည်သော ဆံပင် တွေကို ဖြန့်ချထားသည် ။

အိညက်နေသော မျက်နှာဖြူနုလေးမှာ အစက်အပြောက် အဖုအပိနဲ့ မရှိ။

ဘာမှ လိမ်းမထားသဖြင့် ချွေးစို့နေပေမယ့် အကြည့်ရဆိုး မသွားပါ။

နှုတ်ခမ်းထူထူ ပြည့်ပြည့်လေးတွေက နဂို အတိုင်း ရဲနေတာမျိုး...

လည်တိုင်ဖွေးဖွေးလေးမှာ စိန်လော့ကတ်နှင့် ရွှေဖြူကြိုးသေးသေးလေးတစ်ကုံး လက်ချောင်းသွယ်လေးတွေမှာ ရွှေဖြူတွေချည်း လက်စွပ်တွေ ဝတ်ထားသည် ။

ရပ်ရည်လေးက ဖူးသန့်နေသည် ။

မပြောဘဲနှင့် အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်းလို့ ရသည် ။

ပို၍ သေချာသည် က သူဌေးကြီး ဦးမြတ်စိုး၏ ဒုတိယသမီးကလေးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အတပ်ပြောနိုင်ခြင်းပင်...

လက်ရှိ စက်ရုံမှာ အုပ်ချုပ်နေသော သူဌေးမင်းမြတ်စိုးနှင့်လည်း အတော်ကြီးဆင်တူနေသည် ကလည်း မောင်နှမဆိုတာ ရှင်းပြနေဖို့ မလို. .

ထို့ကြောင့် ရှေ့မှာ လျှောက်နေသည့် မိန်းမလှလေးသည် ဤစက်ရုံမှ သူဌေးကြီး၏ ရင်သွေး ရတနာလေးမှန်း လူကြီး ချက်ချင်း တွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ချက်တော့ ကွာဟမှုရှိနေသည် ။

ထိုအရာဟာ ဦးမြတ်စိုး သို့မဟုတ် မင်းမြတ်စိုးတို့ ကဲ့သို့ ခက်ထန်
မောက်မာသည့် ဟန်ပန် အမူအရာတွေ သူမလေးမျက်နှာပြင်မှာ ဘာမှ
မရှိ...

သူ ထမင်းစားပျက်သွားသည် အထိ ငေးခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်နေ
သောကြောင့် ထမင်းစား နေကြသူတွေအားလုံး လှည့်ကြည့်ကြသည်။

ရင့်က နှစ်မြိုက်စွာပြုံးရင်း မျက်နှာပေါ်ပြိုကျလာသည့် ဆံပင်တွေကို
နားရွက်တစ်ဖက် နောက်မှာ သိမ်းညှပ်လိုက်သည်။

“ဟွန်း... စားလေ... စားကြပါ ရင့်က အားကျလို့ ကြည့်နေတာ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဟို... အဲ... စား စားပါဦးလားညီမ...”

စမ်းစမ်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ရှက်ရွံ့အားနာသလို မျက်နှာလေးနှင့်
သူမစားနေသည့် ချိုင့်ကို မရဲတရဲထိုးပြသည်။

“ဟဲ့ အဲဒါ သူဌေးညီမဖြစ်မှာ ”

တစ်ယောက်က ချိုင့်ကို ပြန်ဆွဲယူ၍ ကြိတ်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ မချိုရဲ့ ညီမလေးက အားကျတယ်ဆိုလို့ ကိုယ်စားနေ
တာ ကျွေးတာပဲဟာ... နော်...”

“ဟုတ်ပါတယ် မမတို့ စားနေကြတာ အရမ်းအားကျဖို့ ကောင်းတာပဲ
ရင့်တောင် ဝင်စားချင် နေတာ ကိုကိုဆူမှာ စိုးလို့...”

“ဟယ်”

“ဪ”

သူတို့ မှာ ပကာသနမဆန် မာနကင်းစင်လျက် ပြုံးချိုနေသည့် မျက်နှာနုနုလေးကို တအံ့ တဩကြည့်ကြသည်။ ။

ခင်မင်စိတ်တွေလည်း အားလုံးမှာ ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

သူဌေးသားအဖနဲ့ တော့ ရုပ်ချင်းသာတူပြီး စိတ်ဓါတ်ကတခြားစီပဲ ဟု ကိုယ်စီတွေးမိကြသည်။ ။

“စားကြလေ . . . ဆက်စားပါ . . . ဟို ရင့်မှာ ဟင်းတွေပါသေးတယ် သိလား ခဏလေးနော်”

ရင့် ချာခနဲ ပြန်ပြေးသည်။ ။

ရှည်လျားသည့်ဆံပင်တွေ လွင့်ခါဝေသွား၏။

ထမင်းဝိုင်းကလူတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ။

“အဲဒါ သူဌေးညီမထင်တယ်”

“ဪ . . . ဒီလောက်ချွတ်စွတ်တူနေတာကြီးကိုး”

“ဒါပေမဲ့ . . . ဒီညီမလေးက ပိုချစ်စရာကောင်းတယ်”

“မနောဖြူတဲ့ လူက ဒီလိုပဲ”

“သူ့ဟင်းတွေပါသတဲ့ ၊ သွားယူတာထင်တယ်”

“အေးလေ . . . သူက ငါတို့ ထမင်းဝိုင်းကိုများ အားကျသတဲ့ ၊ အံ့ရော သူဌေးသမီးက”

“တကယ်က စားချင်တာမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားနေကြတာကို အားကျတာပါ၊ သူဌေးတွေမှာ တို့လို လွတ်လပ်မှုတွေ

မရှိဘူးဟ၊ ကျန်းမာရေးကြောင့် အလှကြောင့် အမျိုးမျိုးနဲ့ စားချင်လို့ မစားရ မစားချင်ဘဲ စားရ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောဖြစ်ကြရင်း ရင့်ထွက်သွားရာသို့သာ လှမ်းကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ။

“ဟဲ့. . . ဟိုက ဟင်းသွားယူတာဆို၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါ ဖြင့် မစားရဲပါဘူး”

ပြော၍ စမ်းစမ်းက ချိုင့်ထဲက ထမင်းကို အမြန်စားနေ၏။

“ဘာဖြစ်လဲ. . . ပေးရင်တော့စားမှာ ပဲ၊ ကိုယ်က သွားခိုးစားတာမှ မဟုတ်တာ”

သူတို့ ပြောနေတုန်း ရင့် ချက်ချင်းပြေးရောက်လာသည်။ ။

စက်ရုံထပ်ကြီး၏ အပေါ်ထိ တအားပြေးတက် ပြေးဆင်းလာရသောကြောင့် ဟောဟဲဖြစ် နေသည်။ ။

နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးနေကာ ဆွဲယူလာသည့် ငါးဆင့်စတီးချိုင့်ကြီးကို ထမင်းဝိုင်းအလယ်မှာ ချပေးသည်။ ။

“စားပြီးကုန်ပြီလား၊ ရင့် မှီအောင် တအားပြေးယူရတာ၊ အမောပြေအောင်တော့ စားလိုက် ကြပါဦး၊ ဖွင့် လိုက်လေ၊ စားပါဆိုမှ ”

ရင့်က ခါးကိုကိုင်းကာ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ပြန်ထောက်ထားရင်း ချိုင့်ကို ဖွင့်စားဖို့ တိုက်တွန်း ပြန်သည်။ ။

ချိုင့်လိုက်ကြီးချပေးတော့ ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှ မထိခံ့ကြဘဲ ကိုယ်တွေ့ပါ နောက်တွန့် သွားကြသည်။ ။

ဒါ သူဌေးစားတဲ့ ထမင်းချိုင့်ဆိုတာ သူတို့ သိနေကြသည်။ ။

“စားကြလေ... ကဲ ရင့်ပဲ ဖွင့်ပေးတော့မယ်၊ မမ ခဏ ဖယ်”

ရင့်က စမ်းစမ်းနှင့် ချိုလွင်တို့ ကြားတဲ ပွတ်ကပ်တိုးဝင်ကာ ချိုင့်ကို သူမကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြုတ် ပေးသည်။

“ရော့... ဒါက ပုစွန်ထုပ်ဟင်း၊ ဒါက ငါးသလောက်ပေါင်း၊ အင့် ဒါက ဆိတ်ကလီစာ၊ ဒီမှာ စပ်ချဉ်ဟင်းချို”

နောက်ဆုံးတစ်ချို့မှာ စားလက်စ ထမင်းအနည်းငယ်နှင့် ချိုင့်ပဲ ကျန်တော့သဖြင့် မျက်နှာ လေးမှာ အားတုံ့အားနာဟန်တွေ ဖြစ်သွား၏။

“ဒါ... ဒါတွေက ကျန်တာတွေ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ရင့် မစားရသေးလို့ ရှိနေသေးတာ၊ ဒီနေ့ လေ ထမင်းနှစ်ချိုင့်ထည့်ပြီးမှ ရင့်က စပ်ချဉ်ဟင်းချို သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကြက်သားနဲ့ မာမီ ကိုယ်တိုင် လုပ်ပြီး ထပ်ထည့်လိုက်တော့ လိုသွားတဲ့ ထမင်းချိုင့်အတွက် သပ်သပ်ထပ်လုပ်လိုက်ရ တယ်၊ အပေါ်မှာ ရှိသေးတယ် သိလား၊ အကျန်မဟုတ်ပါဘူး ၊ စိတ်သန့်လက်သန့်စားပါ”

စိုးရိမ်စိတ်လေးနှင့် ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြနေလိုက်တာ လျှာခလုတ်တိုက်မတတ်။

“ညီမလေးရယ်... မမတို့ က ဒါမျိုးတွေကို မြင်တောင်မမြင်ဘူးတဲ့ဟာ၊ ကျန်တာမကျန်တာ ကို ထည့်တွက်ပါ့မလားဟယ်၊ မမတို့ မစားရဲလို့ ပါ”

“မစားပါရစေနဲ့ ၊ ပြန်ယူသွားနော် ညီမလေး”

“ဟုတ်တယ်... မိန်းကလေးရယ်၊ သူဌေးသိသွားရင် အားလုံးအဆူခံရပါ့မယ်၊ ဟဲ့... စမ်းစမ်း ပြန်ဆင့်လိုက် မြန်မြန်”

“ဟုတ်”

“အို... မဆင့်ပါနဲ့၊ ဘယ်သူမှ မဆူဘူး၊ စားပါ၊ စား... စား... အဲဒါ ရင့်အတွက် ရင့်မစား ဘဲ ကျွေးတဲ့ ဟာ၊ စားပါဆို... ကဲ့... ရော့... ရော့...”

တိုးတွန်းနေရတာ အားမရဘဲ ရင့်က ဟင်းတွေကို လက်လှမ်းမီသမျှ စားလက်စထမင်းချိုင့် တွေထဲ အားရပါးရ ခပ်ထည့်ပေးနေ၏။

အားလုံးမျက်နှာမှာ စားမှာ ပဲဟု အားခဲထားကြသူတွေကော၊ အစက တည်းက မစားရဲဘူးဟု ပြောခဲ့ကြသူတွေပါ ပြုံးမဲ့မဲ့ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်တွေ ဖြစ်ကုန်သည် ။

ရင့်ကတော့ ပခုံးနောက်မှ ရှေ့ကိုဝဲကျလာသည့် ဆံပင်တွေကို နောက်ကို ပြန်တင်လိုက်၊ စားပါ စားပါ တိုက်တွန်းရင်းနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည် သာ။

အားလုံးမစားသောက်ရဲကြတာကို ရင်းနှီးစေချင်သည့်စိတ်ဖြင့် အခွံကြမ်းကြီးတွေနှင့် အတုံး လိုက်အတစ်လိုက် လှီးထားသော သခွား သီးစိပ်တစ်စိပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည် ။

“ဒါလေးတစ်စိပ် ရင့် စားမယ်နော်”

ခေါင်းညိတ်ဖို့ ဘယ်သူမှ သတိမရကြမီ သူမက ထရပ်လိုက်ပြီး ဖြစ် ၏။

“စား... ရင့်က သူများ တွေစားချင်တာကို ကျွေးခွင့်ရရင် သိပ်ဝမ်း သာတာ”

“ကဲ... စားလိုက်ကြပါဟာ”

လူရွယ်တစ်ယောက်က ခပ်ညည်းညည်းပြော၍ ချိုင့်တွေကို သူကိုယ် တိုင် ပြန်ဆင့်ပေး လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ ဟင်းတွေမရှိတော့သည့်ချိုင့်ကို ရင့်က လှမ်းယူပြီး အနားမှာ ပဲ ချထား လိုက်သည်။ ။

ကိုင်းထားသည့်သခွားသီးစိတ်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်၍ ဝါးမလို့ ကြံရုံရှိပါသေး၏။

“ရင့်... ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အယ်”

ကိုင်းထားသည့် သခွားသီးစိပ်က လွင့်ခနဲမြောက်တက်သွား၏။

“ကိုကို”

“ဘာ ကိုကိုလဲ၊ ပါးစပ်ထဲရောက်နေပြီလား၊ ထွေးပစ်စမ်း၊ ပြန်ထွေး”

“အ...”

မင်းမြတ်စိုးသည် သခွားသီးစိပ်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံနှင့် အားမရဘဲ ရင့်ပါးကလေး နှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် နာအောင် တမင်ဖိညှပ်ကိုင်၍ ပါးစပ်ထဲကဟာကိုပါ ထွက်ကျအောင် လုပ်ပြန်သည်။ ။

အမှတ်တမဲ့ အလစ်ငိုက်ခံလိုက်ရသော်လည်း ရင့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ် ကာ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ နောက်ဆုတ်ရပ်ပြီး တမင်ကို ဝါးစားမျိုချပစ်လိုက်၏။

“တောက်... ရင့်... နင်ဟာလေ...”

မင်းမြတ်စိုး ဒေါသကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာသည်။ ။

“ရင့်က ဘာလုပ်နေလို့ လဲ ကိုကို၊ သေဆေးတွေစားနေလို့ လား”

“အဲ့ဒီထက်ဆိုးတယ်၊ ဒီလိုဝိုင်းမှာ နင် ရောထွေးစားသောက်နေစရာ

လား”

ရင့် မျက်နှာပူသွားသည်။ ။

မစားရဲပါဘူးဟု အတန်တန် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည့် မျက်နှာတွေ မည်သို့ဖြစ်ကုန်မည်ကို ပြန် လှည့်မကြည့်ရက်တော့။

ကိုကိုကို သူမ ဒီနေရာမှာ ဆက်ရန်တွေ့နေသမျှ ဒီထက်ပိုဆိုးဖို့ သာ ရှိတော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နေရာမှ ထွက်သွားရန် ချီင့်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

“မကိုင်နဲ့ တော့၊ အဲဒီချီင့် ပေးစမ်း”

မင်းမြတ်စိုးက ချီင့်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲလုလိုက်ပြီး လူစုဘက်သို့ ချလိုက်သည်။ ။

“ရော့... ဒါကို ယူလိုက်ကြတော့”

ချီင့်ကိုပေးရင်း အထင်မြင်သေးသည့် မျက်လုံးများ နှင့် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ထိုအဖြစ်တို့ ကို အနီးအဝေးမှာ ရှိသမျှလူတွေ အကုန်မြင်လိုက်ကြရသဖြင့် သက်ပြင်းချကြ ခေါင်းခါကြ။

စမ်းစမ်း ကိုယ့်ချီင့်ထဲကို ပြန်ငုံကြည့်မိ၏။

ဝင်းစက်နုအိနေသည့် ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေက မကိုင်နဲ့ နော်ဟု ပြောကာ စူပုတ်မဲ့ရွဲ့ပြနေ သလိုပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကွဲပြားခြားနားလှသည့် စရိုက်နှစ်မျိုးကတော့ သူတို့ ရင်ထဲမှာ စွဲထင်ကျန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ။

အခန်း (၂)

အဖြူရောင်ပြောင်လက်နေသည့် ကားလေး ပေါ်တီကိုအောက်ကို ပြေးဝင်လာပုံက ဒေါသကြီး သော လူကြီးတစ်ယောက် အသက်ရှူပြင်းပြင်းနှင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းလာသလိုမျိုး။

ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေကြသည့် ဦးမြတ်စိုးနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထားတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

မင်းမြတ်စိုး ကားပေါ်က ဆင်းသည်။

အဖြူရောင်ကြွေပြားကွက်ပေါ်မှာ ခြေစုံရပ်ပြီးမှ အိတ်ကို ပြန်ကောက်ယူကာ တံခါးကို ခြေလွတ်လက်လွတ် ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အို... သား ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ညီမလေးကော”

ဒေါ်ဖြူဖြူထား ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်းထရပ်၍ မေး၏။

မေးလိုက်မှ မင်းမြတ်စိုးမျက်နှာက ပို၍ တင်းမာသွားသည်။

“လမ်းလျှောက်လာတယ် မာမီသမီး”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုသား၊ မင်းက ကလေးကို ထားခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဦးမြတ်စိုးပါ ထရပ်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။

ဒီသားနဲ့ သမီးဟာ အထက်အောက် ကပ်ကပ်လေးမွေးထားတာ မဟုတ်

တံပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ငါးနှစ်တောင် ကွာခြားသည်။ ။

အငယ်က အကြီးဖြစ်သူကို ချစ်ခင်နဲ့ဆိုးဖို့ သာ ရှိသလို အကြီးကလည်း ညီမလေး တစ်ယောက်ရယ်လို့ အစစအရာရာ အလိုလိုက်သည်းခံသွားဖို့ သာ ရှိသည်။ ။

ခုတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်သည် နှင့် မသင့်မြတ်သည့်အချိန်က ပိုများနေသည်။ ။

ဘယ်သူက လွန်သလဲ။ ဘယ်ဘက်ကပါရမလဲ မေးကြည့်။

နှစ်ယောက်လုံးက ဘယ်သူမှ မှားပါတယ်ဆိုတာမျိုး မလာခဲ့။

မင်းမြတ်စိုးက မာနကြီးတတ်သလောက် ရင့်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ နေတတ်သည်။ ။

ပညာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဥစ္စာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကြီးက လောဘကြီးသည်။ သမီးငယ်က ရောင့်ရဲတတ် ၏။

စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနှင့် အောင်မြင်နေခဲ့သည့် ဦးမြတ်စိုးက သားကြီးကို ကျေနပ်အားရသလောက် သမီးငယ်ကိုလည်း ဤသို့သာ ဖြစ်စေချင်သည်။ ။

“လောကမှာ ရောင့်ရဲတတ်ကြတဲ့ လူတိုင်း မတိုးတက်ဘူး သမီး၊ ချမ်းသာနေကြတဲ့ လူတွေ ရှိတာပဲလို့ လက်ညှိုးထိုးစရာ တချို့ ရှိချင်ရှိမယ်၊ ဒီလူတွေဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ ရပ်တန့်သွားမယ်၊ ဆုတ်ယုတ်မယ်၊ ဒါပဲ၊ လူဆိုတာ အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေရတယ်”

သမီးငယ်ကို အနားကပ်မိတိုင်း ဒီစကားတွေသာဆိုပြီး တတွတ်တွတ် နားချခဲ့သည်။ ။

သမီးကတော့ ပုံစံမပြောင်းပါ။

“တိုးတက်ဖို့ ကို မပြောနဲ့ ဒယ်ဒီ၊ ဒီအပတ် စာမေးပွဲမှာ ဒယ်ဒီသမီး ဘာဖြစ်လို့ အဆင့်တွေ ကျသွားလဲသိလား၊ ကေသီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး စာမရလို့ ထိုင်ငိုနေတာကို ဆရာမ မသိအောင် ပြောပြပေးနေသတဲ့ ကို ယုံစာကို ဖြေရမယ့်အလှည့်လည်း ကျရော အချိန်က စေ့သွားရော၊ သူနဲ့ အတူထိုင်တဲ့ အေးချမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေး သားကို အားလုံးပြောပြပြီးပြီ ”

ရင့်တို့ က ဟိုးမူလတန်းလေးမှာ စလာကတည်းက ဤသို့ ရာဇဝင်ရှိ ခဲ့သူ။

မင်းမြတ်စိုးသည် ညီမနှင့်ပတ်သက်၍ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရတိုင်း ကရုဏာဒေါသများ နှင့် ယှဉ်သည့် ဆူပူမာန်မဲ့မှုများ ဖြစ်လာခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းမှာ စကားကောင်း သိပ်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ရှိခဲ့သည် ။

“မာမီသမီးလေ. . . မိုးရွာတာနဲ့ ပဲ ထီးမပါတဲ့ ကလေးကချေဟာတွေ အကုန်လုံးကို ကားပေါ် အကုန်ဆွဲတင်တာ၊ ကျောင်းရှေ့မှာ သားက ဘယ်လိုလုပ်ဆွဲချမလဲ၊ တော်ပြီ သား နောက်ကို ဘယ်တော့မှ သွားမကြိုတော့ဘူး”

ဤသို့ မကြာခဏ ဖြစ်ရသည် များ လည်း ရှိ၏။

“ဆူရုံတင်မကဘူး၊ ရိုက်ကိုရိုက်ပစ်ချင်သေးတာ မာမီ၊ သူတောင်းစား ဖိနပ်မပါတာကို မာမီ သမီးက သူ့ဖိနပ်သွားချွတ်ပေးသတဲ့ ”

“သူတောင်းစားမဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့ ၊ အဲဒါ ရင့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်ကိုပါ၊ ပန်းရောင်းတာ၊ နေအရမ်းပူနေတာကို ဖိနပ်မစီးနိုင်လို့ ရင့်က ချွတ်ပေးလိုက်တာ၊ သူက အဝေးကြီး ခြေထောက်နဲ့ ပြန်ရမှာ ၊ ရင့်က

ကားပေါ်တက်ရမှာ ပဲဥစ္စာ၊ သူများကို သူတောင်းစားလို့ ပြောတာ ကိုကို ဝဋ်လိုက် မှာ ပဲ”

“ဘာလို့ လိုက်ရမှာ လဲ၊ ဒီလောက်စုတ်ပြတ်ပေရနေတဲ့ ရုပ်က သူ တောင်းစားပဲပေါ့၊ နင့်မှာ အဲဒီလို သူတောင်းစားတွေနဲ့ ပဲ အပေါင်းအသင်းဖြစ်စရာရှိသလား၊ နောက်ကို မာမိုသမီးနဲ့ သား ဘယ်လမ်းမှ အတူမသွားဘူး”

“မသွားနဲ့ ပေါ့”

ရင့်က ဤသို့လည်း တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောတတ်သေးသည်။ ။

အတူကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည့် တစ်အူတုံဆင်း မောင်နှမများ ဖြစ်ကြသည့်တိုင် စရိုက်သွင်ပြင် တို့ က မတူ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထားမှာ သားပြန်လာတာကိုမြင်၍ တစ်သီတစ်တန်းကြီး လျှောက်တွေးလိုက်မိပြီ ဖြစ်ကာ သား ဘာပြောလာမလဲဟု မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ရင်ထိတ်နေရသည်။ ။

မင်းမြတ်စိုးက အိတ်ကိုမချဘဲ ဆိုဖာမှာ ထိုင်လိုက်ပြီးမှ စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်၏။

ပြီးတော့ ဆံပင်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက်လုံး ထိုးသွင်းဖိသိပ်လိုက်ပြီး ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ။

“မာမိုသမီးလုပ်ပုံ တကယ့်ကို ဆိုးဝါးတာ၊ တကယ်၊ သား သိပ်ရှက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ သားရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဒေါ်ဖြူဖြူထား မင်းမြတ်စိုးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“အခု ကလေးက ဘယ်မှာ လဲ၊ ဘယ်လမ်းကလာမှာ လဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုထားပစ်ခဲ့တာ သားကောင်းလား”

“ဒီနားကျမှ ကားရပ်ခိုင်းပြီး သူ့ဟာသူ ဆင်းကျန်ခဲ့တာ၊ သူမဟုတ်တာလုပ်လို့ သားက ဆူတာကို မခံနိုင်ဘူး၊ တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ သူကပဲ ဆင်းနေခဲ့သေးတယ်၊ နေပေါ့”

ဒီနားကျမှ ဆိုလို့ ဒေါ်ဖြူဖြူထား ဘဝင်ကျသွားခဲ့သော်လည်း ရွှေမိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကားနဲ့ မြန်မြန်ထွက်ကြိုခိုင်းလိုက်သေးသည်။ ။

ဦးမြတ်စိုးကတော့ သက်ပြင်းမချနိုင်ဘဲ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဒီမှာ လူကြီးတွေ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ၊ သားတို့ ပြဿနာက တစ်မျိုး၊ မောင်နှမလေးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ မသင့်မြတ်ဘူးဆိုတော့ လူကြားမကောင်းပါဘူးကွာ”

ဟု ဆူသလိုလို ညည်းသလိုလိုဆိုသည်။ ။

“မသင့်မြတ်အောင် ဒယ်ဒီသမီးကလုပ်နေတာ၊ စက်ရုံကို လုပ်ငန်းနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ခေါ်သွား လိုက်ပါ ပြပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ဒီနေ့ပဲခေါ်သွားတယ်၊ ဒီနေ့ ပြဿနာဖြစ်ရတယ်၊ စက်ရုံထဲဝင်သွားတာ ကို အလုပ်သမားတွေ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားတာ”

“ဒါလည်း . . . အလုပ်ပဲမဟုတ်လား သား၊ စက်ရုံက အလုပ်သမားတွေ အလုပ်လုပ်မှ လည် ပတ်လို့ ရတာမဟုတ်လား”

ဒေါ်ဖြူဖြူထားပြောတော့ မင်းမြတ်စိုး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

“ မဟုတ်ဘူး . . . မာမီသမီးက အလုပ်လုပ်နေတာကို ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အပြင်ဘက်က တကယ့်အကြမ်းစား အလုပ်သမားတွေ သံမံ

တလင်းပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းစားသောက်နေကြတဲ့ ထမင်းပိုင်းကို သွားကြည့်တာ၊ မဆေးမကြောဘဲ လက်ပေါင်းစုံနှိုက်နေကြတဲ့ ဟင်းခွက်တွေထဲကို သူက နှိုက်စားနေသေးတယ်”

“အို... ဟုတ်ရဲ့ လား”

ဒီထိတော့ ဒေါ်ဖြူဖြူထားလည်း လက်မခံနိုင်။

ဦးမြတ်စိုး မျက်နှာကြီးတင်းသွားကာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ရုံတင်မကဘူး၊ သားတို့ စားတဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို အဲဒီလူတွေလက်ထဲ ထည့်ပြီး လဲစား နေသေးတာ၊ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းသလဲ၊ အဲဒီ အလုပ်သမားတွေက စက်ရုံကြီးထဲက ဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဗာဟီရ အကုန်အစုံ လျှောက်ခိုင်းထားတဲ့ အကြမ်းစားတွေ”

“ကြည့်စမ်း. . . . သမီးငယ် အဲလောက်ထိဖြစ်နေသလား၊ ကိုယ်ကကျွေးချင်ရင် ကျွေးပေါ့၊ ဒီဟာတွေထဲ ဝင်စားစရာလား”

“ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး မာမီ”

အသံစူးစူးလေးနှင့်အတူ ကားပေါ်ကဆင်း၍ ပြေးလာသည့် ရင့်ကအားလုံးရှေ့သို့ ရောက် လာသည် ။

“သူတို့ ကို ရင့်က ကျွေးတာပါ၊ အဲဒါ သူတို့ က မစားသောက်ရဲကြလို့ ရင့်က ရင်းနှီးအောင် သခွားသီးစိပ်လေး ယူစားပြလိုက်တာ၊ စားချင်လို့ စားတာ မဟုတ်ဘူး ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထား မျက်လုံးတို့ က ဒေါသများ နှင့်အတူ ရင့်ထံသို့ကူးပြောင်းသွား၏။

“စားချင်လို့ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ခူးနေရာခူး တော်နေရာတော်၊ သမီးငယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ စပ်စုတတ်နေတာလဲ”

မာမို့ကိုတော့ ရင့် ကိုကိုလို ပြန်လှန် ခံမပြောရဲပါ။

နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မျက်လွှာချပစ်လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ လုံးဝကြီး ငြိမ်ကုပ်ကျသွားတာတော့ မဟုတ်ပါ။

“စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ မှာ ဟင်းကောင်းကောင်း မပါလို့ စားစေချင်လို့ သွားကျွေး တာပါ”

“အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ အများကြီးပဲပေါ့၊ လောကမှာ ဆင်းရဲ ချမ်းသာနှစ်ရပ်ဟာ အမြဲ တွေ့ရှိနေ မှာ ပဲ၊ ကံအကျိုးပေးတာခြင်း မတူကြလို့ ပဲ၊ သူများ စားသလို မစားနိုင်တာ၊ သူများ ဝတ်သလို မဝတ် နိုင်တာ ဒီလိုလူတွေ အားလုံးပြည့်စုံသွားအောင် သမီးငယ်က လိုက်ကူညီနေမှာ လား”

ရင့် ခေါင်းလေးကုတ်၍ မကျေနပ်သမျှ မင်းမြတ်စိုးထံသို့ မျက်လုံးလေး စွေစောင်းရောက် သွားသည်။

ကိုကို ချွန်တွန်းကြီး။

စကားလုံးတွေ ထွက်ကျမလာပေမယ့် တွန့်မဲသွားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ကြည့်ကာ မင်းမြတ်စိုးက နားလည်သည်။

“လူကို ဘာကြည့်တာလဲ၊ ဟိုမှာ လူကြားထဲမို့လို့ ညှာထားတာနော်၊ နင့်ကို ငါ လက်သီး ကျွေးချင်နေတာကြာပြီ”

“ကျွေးပေါ့. . . သူများကိုကျွေးလို့ ပေးလို့ ကိုကို အူပုတ်ပြီး ထိုးပါတယ်လို့ ရင့်က အော်ငိုပစ် မှာ ၊ မယုံရင် ကျွေးလိုက်”

“ကြည့်. . . မာမို့သမီး”

“တော်ကြစမ်း”

ဒေါ်ဖြူဖြူထား မျက်နှာကိုတင်း၍ သမီးကိုပဲ ဆူဖို့ ကြည့်သည်။

ဒီကလေးမလေး သိပ်အလိုလိုက်လို့ မရတော့ဘူးဟု အလိုလို တွက်မိလာ၏။

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေနဲ့ မာမီ၊ မာမီသမီးကို ကိုလင်းပိုင်နဲ့သာ အမြန်ဆုံးလက်ထပ် ပေးလိုက်၊ အန်တီမျိုးတို့ က တောင်းနေကြတာပဲဟာ၊ ဒါမှ ကိုလင်းပိုင်က စည်းကမ်းကြီးကြီးနဲ့ တွေ့သွားမှာ ”

“အဲဒီငါးကြီးကို ရင့် မယူနိုင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ ဘာငါးလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . လင်းပိုင်ဆိုတာ ငါးပဲဟာ၊ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ချောတယ်၊ ပညာတတ်တယ် ဆိုပြီး ဘဝင်က မြင့်လိုက်သေး”

မင်းမြတ်စိုးက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။

ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲနေသည့် မာမီကို အသာငဲ့ကြည့်၍ . . .

“ဘဝင်မြင့်မှာ ပေါ့၊ ဟိုက အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ သူပဲ၊ နင့်အကြောင်းတကယ်သာသိသွားရင် ဆောရီး လုပ်သွားမှာ မြင်သေးတယ်၊ ရုပ်ကလေးသနားကမားနဲ့ စင်ပေါ်မှာ နေပြီး နောက်ချေးပုံထဲ ခိုင်ပင်ထိုးချချင်နေတာ၊ လူတွေဟာ နောင် ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ဇာတိပြု သတဲ့ ၊ ခုလည်း နင့်ဇာတိမှန်က ပေါ်နေပါပြီ၊ ကိုလင်းပိုင်လိုလူမျိုးနဲ့ ဆုံဆည်းရင် သေချာပြီ”

“ကိုကိုနော်”

“ဒါကျတော့ နာတတ်သလား”

“နာလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီငါးကြီးကို ထည့်ထည့်ပြောနေတာကို မကျေနပ်တာ၊ ရင့်ဘာသာ နောင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီငါးကြီးနဲ့ တွဲတွဲမပြောနဲ့။”

“တော်ကြတော့”

ဦးမြတ်စိုး ဝင်ပါလာတော့မှ နှစ်ယောက်လုံး တိတ်သွားကြ၏။

“သားကြီးက ငယ်တဲ့ လူနဲ့ စကားနိုင်မလှနဲ့ တော့၊ ဒီမှာ သမီးငယ်ကို ဒယ်ဒီပြောမယ်၊ အဆင့်အတန်းဆိုတာ ဒယ်ဒီတို့ က ခွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးအဆက်ဆက်ကတည်းက ကွဲပြားလာခဲ့တဲ့ အတန်းစားနှစ်ရပ်ပဲ၊ ကိုယ်က မောက်မာရိုင်းပျတာ မလုပ်မိရင်ရပြီ၊ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ ကိုယ် နေတတ်ဖို့ တော့လိုတယ် သမီးငယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ စာနာစိတ်ကြီးမားတဲ့သူ ဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ထိ ဘယ်သူတောင်းစားနဲ့ မှ ထမင်းတစ်ပိုင်းတည်း မစားကြဘူး။ သူတောင်းစားကလည်း လူကောင်းတွေနဲ့ မရောယှက် ဝံ့ကြဘူး၊ ဒါ... ဒယ်ဒီက သမီးသိသာအောင် ဥပမာပြောတာ၊ သမီးရဲ့ စိတ်ဟာ သူတောင်းစား လည်း ဘာဖြစ်လဲဆိုတဲ့ အထိ နိမ့်ကျမလာဘူးလို့ ပြောမရတော့တဲ့ အဆင့်ထိ ကျဆင်းသွားမယ် ဆိုရင်...”

ဦးမြတ်စိုးမျက်နှာကြီးက အတင်းမာဆုံးဖြစ်ကာ စကားကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ။

ပြီးမှ မျက်လွှာချ၍ ရပ်နေဆဲရှိသည့် ရင့်ကို စိုက်ကြည့်ကာ စကားဆက်သည်။ ။

“ဒယ်ဒီတို့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့ မရဘူး၊ ဒီတော့ သမီးရဲ့ စိတ်ကို သမီး ပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားပါ၊ နေထိုင်သွားလာတာကို ဆင်ခြင်၊ ဒယ်ဒီ နောက်ထပ် ဒီပြဿနာမျိုး မကြားချင်ဘူး”

သားကော သမီးကော ထသွားကြတော့မှ ဒေါ်ဖြူဖြူထားက ဦးမြတ်

စိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီး...

“သားပြောသွားတာ ဆိုးတော့မဆိုးဘူး ကိုစိုး၊ သမီးလေး ကျောင်းလည်း ပြီးနေပြီဆိုတော့ မောင်လင်းပိုင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

ဦးမြတ်စိုး ခေါင်းခါသည် ။

သူ့ခေါင်းထဲမှာ လောလောဆယ် သားရေးသမီးရေးတွေ မရှိသေး။

လှည့်ပတ်ဖြတ်တက်ဖို့ သူ့ထက်ငါကြိုးစားနေကြသည့် စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်တစ်လုံး နှင့် နေရာတစ်ခုကို ခိုင်မြဲအောင် ကျားကုပ် ကျားခဲ ကြိုးစားနေရသည့်အချိန်။ စီးပွားရေးဆိုတာ ရတုန်းရှာထားရမည်။

ချမ်းသာပြီးရင်းချမ်းသာမှ ။ တိုးသထက်တိုး ချဲ့သထက်ချဲ့နိုင်မှ ။

ဒါမှ သာ ကိုယ့်မိဘအပေါ် ကိုယ့်သားသမီးတွေ ကိုယ့်လိုပဲ နာခံထိန်းသိမ်းတတ်သော အစဉ် အလာကောင်းတစ်ခုကို ရရှိသွားမှာ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်မှာ စားသောက်မကုန်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ရှိထားပြီးသော်လည်း ကျေနပ် ရောင့်ရဲနေလို့ မဖြစ်။

“ထားစဉ်းစားနေတာ ဒီလိုပါ၊ မိဘနဲ့ မောင်ဘွားနဲ့ ဆိုတော့ မဆူရက် မရိုက်ရက် ထားခဲ့ကြ တာလေ၊ သူကလည်း ပြန်မပြောနားမထောင်၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ ကိုယ် ဖြစ်သွားရင်”

“နေဦး... ငါ့မှာ စီးပွားရေးကြောင့် ဦးနှောက်ခြောက်နေတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာက စီးပွားရေးထက် ပိုအရေးကြီးတယ်ထား၊ ကောင်းမယ်ထင်ပြီး ဆိုးကုန်တာတွေရှိတယ်၊ ဆိုးမယ် ထင်ပေမယ့် ကောင်းသွားတာမျိုးလည်း ရှိတာပဲ၊ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်

က် မသိကြပဲ မိဘတွေ သဘောတူပြီး လက်ထပ်ပေးလိုက်တာက လွယ်တယ်။ နောက်ကျမှ မညီမညွတ်တွေ ဖြစ် လာကြရင် မခက်ဘူးလား၊ မောင်လင်းပိုင်တို့ က ဘဝတိုးတက်ဖို့ ကို အရမ်းကြိုးစားတဲ့ သူတွေ၊ အဲဒါ မိသားစုလိုက်မှာ ဒီလောဘမျိုးရှိတယ်။ မင်းသမီးရဲ့ စရိုက်ကို တကယ်တမ်း လက်ခံနိုင်ကြပါ့မလား၊ မင်းကော ဖြစ်လာခဲ့ရင် ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ်ပဲ ဆူဆူရိုက်ရိုက် သူများ ပြောတာဆိုတာကို ခံနိုင် မလား”

ဒေါ်ဖြူဖြူထား ငေးငိုင်သွားသည် ။

ဦးမြတ်စိုးက ဆက်ပြော၏။

“လောလောဆယ် ငါ့ခေါင်းတွေ ပူထူနေတယ် ထား၊ မင်း ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ ဦး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မောင်လင်းပိုင်လိုလူကို ဘာမှ သဘောမကျစရာမရှိပါဘူး၊ သူတို့ က တိတိကျကျ ကမ်းလှမ်း လာခဲ့ရင် မင်းပဲ ကြည့်ကောင်းအောင်ပြောလိုက်၊ အဓိကက လူငယ်ချင်း နားလည်ဖို့ ပဲ၊ သမီးကို မောင်လင်းပိုင်ကိုယ်တိုင် တရင်းတနှီး ခေါ်ပြောဆက်ဆံပြီး နားလည်စေချင်တယ်၊ စေ့စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ တွေ မလောနဲ့ ဦး”

ဒေါ်ဖြူဖြူထားက စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်နေရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုစိုးပြောသလိုပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒီတစ်ခါ မျိုးတို့ စကားစလာရင် သေချာ နားလည်အောင် ပြောရမယ်”

ဦးမြတ်စိုးက မကြည်လင်သောမျက်နှာနှင့် နေရာမှ ထသွားဖို့ ပြင်လျှင် ဒေါ်ဖြူဖြူထားက လက်ကို လှမ်းဆွဲထား၏။

“ဘယ်သွားမလို့ လဲ ကိုစိုး၊ ရှင် ခေါင်းကိုက်နေတယ်ဆိုပြီး အိပ်လိုက်ရင် ပိုဆိုးနေမှာ နော်”

“မအိပ်ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေ့ခင်းကြောင်တောင် အိပ်လို့ ရမှာလဲ”

ပြောပြီး ဦးမြတ်စိုးက နေရာမှ ထသွား၏။

စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဖိုင်တစ်ထပ်ပါလာသည်။ စောစောကနေရာမှာ ပဲ လာထိုင်ကာ ဖိုင်ကို လှန်၍ . . .

“ဒီမှာ မင်းကို ငါပြမလို့ ၊ မလေးက ပို့လိုက်တဲ့ ကာစတန်မာ တစ်ယောက်ဆီကစာ၊ ငါ ဦးနှောက်ခြောက်သွားတာ အဲဒါပဲ”

ဦးမြတ်စိုးက အညှို့ရောင်စာအိတ်ရှည်ကြီးတစ်ခုကို ဖိုင်ကြားထဲက နေ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး စာရွက်တွေကို လှန်နေပြန်သည်။ ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထားက စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

သူမ စာကိုပြန်ခေါက်တော့မှ ဦးမြတ်စိုးက လှည့်မကြည့်ဘဲ စကားစသည်။ ။

“ငါက ဒီလိုမှန်းမသိလို့ NPT ကုမ္ပဏီကို လွှဲပြောင်းရောင်းချဖို့ လက်ခံလိုက်တာ၊ ခုမှ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုစိုးရယ်၊ ကိုယ်က မလိုချင်လို့ ရောင်းလိုက်တာပဲ၊ သူ့ဟာသူ ရွှေပဲချချ၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးမို့လား”

ဦးမြတ်စိုးက လှန်လှောနေသည့်ဖိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် လှည့် ကြည့်၏။

“မင်းတို့ အဲဒါခက်တာပေါ့၊ စီးပွားရေးအမြင် လုံးဝမရှိဘူး၊ မင်း အဲဒီလို ကျဉ်းမြောင်းနေ သရွေ့ ငါ့မှာ ကူဖော်လောင်ဖက်မရှိဘဲ ပင်ပန်းနေဦးမှာ ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုစိုးရယ်၊ ထားက ကိုစိုး စိတ်ပင်ပန်းလူပင်ပန်း ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ စိတ်သက်သာအောင် ပြောတာ၊ သဘာဝမကျတာရောပါလို့ လား၊ စာထဲမှာ ကုမ္ပဏီကို မရောင်းပါနဲ့ တဲ့ ၊ အထူးသဖြင့် အခုစကားပြောထားတဲ့ လူကို မရောင်းပါနဲ့ တဲ့ ၊ သူ ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာ တွေ ရေးထားတာ၊ အဲဒါ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ နိုင်ငံခြားကနေ မြန်မာပြည်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို မမြင်မစမ်း လှမ်းဝယ်တယ်ဆိုကတည်းက သူ့အရည်အချင်းကို သူယုံလို့ ပဲ၊ ဒါ ဘာမှ မဆန်းဘူး၊ ကိုစိုး ကိုယ်တိုင်လည်း NPT ကို စိတ်မပါတော့လို့ ဖြုတ်ချင်လို့ ရောင်းတယ်၊ ဘာမှ ရောထွေးဖို့ မရှိဘူး”

“အဲဒီလူက မင်းယောက်ျားထက် တော်နေတယ်ဆိုတာမျိုး မင်း ကျေနပ်လား”

ဦးမြတ်စိုး ကောက်မေးလိုက်တော့ ဒေါ်ဖြူဖြူထား ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ မျက်နှာ လည်း ချက်ချင်းတည်သွားသည်။ ။

“အဲဒါကျတော့ ကိုစိုး ကြံဖန်ပူနေတာလို့ ပြောရမှာ ပဲ ဒီတောင်ထက်မြင့်တဲ့ နောက်ထပ် တောင်ဆိုတာ ရှိနေတာပဲ၊ စီးပွားရေး လောကမှာ အောင်မြင်နေကြတဲ့ သူတွေ အများကြီး၊ ကိုစိုး ကိုယ်တိုင်ကော အဲဒီလူတွေကြားထဲမှာ တိုးထွက်ပေါ်လွင်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ သူလည်း ကြိုးစား ကိုယ်လည်း ကြိုးစားနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်. . . အဲဒါ ငါနဲ့ မဆိုင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေလို့ ရတာပေါ့။ အခု NPTက ငါ့လုပ်ငန်း အများ အမြင်မှာ တိုးတက်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ရောင်းကွက်ဈေး ကျဆင်းလာတာကို သိလို့ ငါ ကြိုတင်နောက်ဆုတ်လိုက်တာ၊ ငါ့မိတ်ဆွေအချို့က သိနေတယ်၊ ရောင်းတော့မယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကုန်တာ၊ မလေးက ကာစတန်မာတောင် သိ

သွားတာကြည့်ပါလား၊ သူ့စာ ရောက်လာတော့ ငါတောင် အံ့သြသွားမိတယ်။ စာထဲမှာ ထည့်ရေးမထားပေမယ့် သူက ငါ့အတွက် အများကြီးပြောထားတာ”

ဦးမြတ်စိုးက ဖိုင်ကို လှန်မလိုလုပ်လိုက် လက်ချောင်းနှင့် ကြားခံ၍ ပြန်အုပ်လိုက်၊ မကြာခဏ လုပ်နေပြီးမှ စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းကို ထိန်းချုပ်လိုက်သလို ဖိုင်ကို လုံးဝ ပိတ်၍ ဘေးကိုရွှေ့ပစ်လိုက် သည်။

“ငါလက်လျှော့သွားတဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဒီကောင် ကြားဝင်ပြီး ဟု နန်းခနဲ ထဖြစ်သွားရင် ငါ့နာမည် သွားပြီ၊ ငါ့ကို အထင်ကြီးလေးစားနေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ငါရှိမှာ မဟုတ် တော့ဘူး။”

“ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်ပြီး ကိုစိုးကိုက ဒီလူကို အထင်ကြီးစိတ်ဝင်နေတာမျိုး ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ကိုစိုးတို့ သေချာ တိုင်ပင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာဆို၊ ဒီလောက်ထိ ဟု နန်းခနဲ ထဖြစ်လာဖို့ ရှိသလား။”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို ပေတံနဲ့ တိုင်းကြည့်လို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကိုက တစ်ကွက်မှားသွားတာ၊ တကယ်ဆို ငွေကိုမကြည့်ဘဲ လူရွေးရောင်းသင့်တယ်၊ တစ်ဘက်ကလူဟာ မလုပ်ချင်တော့လို့ ပြန်ရောင်းမယ့် ကုမ္ပဏီကို ပက်ပက်စက်စက် ငွေပုံပေးပြီး ဝယ်ရဲကတည်းက ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ မတွေးမိခဲ့တာ မှားသွားတာပဲ”

“ကိုစိုးရယ်... ကိုယ်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲဟာ၊ အခု ကိုစိုး ဒီကိစ္စကို နောက်ဆုတ်လို့ ရဦးမလား။”

“ဘယ်ရတော့မလဲ၊ အားလုံးပြီးနေပြီ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ လွှဲပြောင်းတော့မှာ ”

“သူက မြန်မာပြည်ကို လာမှာ ပေါ့”

“မလာပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်က မြန်မာပြည်မှာ ရောက်နေတာ ၊ သူနဲ့ ပဲ စကားပြောရတာ၊ အဲဒီလူကို နိုင်ငံတကာက စီးပွားရေးသမားတွေကတောင် ဦးသျှောင်လို့ ခေါ်ကြရတာတဲ့ ၊ စာထဲမှာ မင်းမတွေ့ဘူးလား”

“တွေ့တယ်”

“သူက ပြေးကြည့်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ၊ တွေးကြည့်တာနဲ့ အဖြေထွက်တဲ့ ဦးနှောက်မျိုး ရှိတယ် တဲ့ ၊ သူ့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တောင်မှ စကားပြောသိပ်လည်တာ၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်၊ ငါ သူတို့ ကို အထင်ကြီးနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်တယ်၊ အဲဒီ ကိုယ်စားလှယ်ကောင်မျိုးလောက် ငါ့သားက တော်နေပြီဆိုရင် ကျေနပ်ဦးမှာ ၊ အခု သားက လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ရှိတဲ့ အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ လူတော်မဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့ရဲ့ အဖေဟာ သူ့လောက်ပဲရှိတဲ့ ကောင်လောက်တောင် မတော်ဘူးဆိုတာသိရင် သူ ကြိုးစားချင်တော့မလား”

“ကိုစိုးရယ်... ရှင်ကလဲ...”

“ငါ့သားကို ငါ့လိုဖြစ်အောင် တွဲမခေါ်နိုင်သေးခင် ငါ့ထက် ဘယ်သူမှ အတော်မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ အတ္တပဲ”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ သူ့အရွယ်မျိုး လူငယ်တစ်ယောက်က တော်နေတာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရင် သူ ပိုပြီး မကြိုးစားချင်ဘူးလား”

ဦးမြတ်စိုးက ဒေါ်ဖြူဖြူထားကို နားမလည်တတ်လိုက်တာ ဟူသောမျက်လုံးတို့ နှင့်ကြည့်ကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

“အဲဒါမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးပြပြ အဲဒီဥပမာဟာ ငါ့ရဲ့ အောက်က ဒုတိယ ပဲဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ သူ နာခံကြောက်ရွံ့ရမယ့်လူကို မှ အထင်ကြီးလို့ မရရင် ဘာလုပ်ချင်တော့မှာ လဲ၊ ဒယ်ဒီ ကကော သူ့လို တော်လို့ လားလို့ မေးလာရင် ဒီမျက်နှာ ဘယ်မြောင်းထဲ သွားလွှင့်ပစ်ရ မလဲ၊ ပိုဆိုးတာက ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ဘဲ ဒုတိယအဆင့်ဆိုတဲ့ ကော င်က ကိုယ့်ကို ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်နေတာ ကိုယ့်သားလောက်ကလေး ဖြစ် နေတာ”

“ဒါဆိုလည်း ငါ မင်းရဲ့ သူဌေးနဲ့ ပဲ အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့ ကိုစိုးရယ်”

“မရဘူးလေ၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာနဲ့ လက်မှတ်လာတာ၊ ငါလုပ်ရ တာကလည်း အမွေလွှဲပေး တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငွေပေးနိုင်တဲ့ သူရှိလို့ ရော င်းတာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဝယ်ဝယ် ကိုယ်တိုင်ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ လိုက် စစ်နေစရာလား”

ဒါဆိုလည်း မပြောနဲ့ တော့ကိုစိုးရယ်လို့ မပြောရက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ လည်း ဆက်ပြောစရာမရှိတော့သဖြင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထား ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။

ဦးမြတ်စိုး လောဘကြီးနေတာ မိသားစုအတွက်။

အောင်မြင်ချင်နေတာလည်း သူ့သားကြီးအတွက်။

အားလုံးက ကိုယ့်ဖို့ ချည်းပါပဲ။ လိုတာထက် ပိုမို၍ လုံ့လစိုက် အပင် ပန်းခံနေတာတော့ တစ်ခါ တလေ အမုန်းခံ၍ တားဆီးချင်သည် ။

ဒါလည်း ကိုယ့်စေတနာက သူ့အတွက်ပါ။

နေရာတကာ အတ္တရှိမှ အောင်မြင်တာဆိုသည် က ဦးမြတ်စိုး၏ ဝါဒ

တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ။

အတ္တလွန်၍ အဆိပ်တက်နေသည့်အဖြစ်ကိုတော့ အသိပေးချင်မိသည်။ ။ ကြာကြာဝါးမည့် သွား အရိုးကြည့်ရှောင်တဲ့ ။

ပြောပြန်လျှင်လည်း ဆရာလုပ်သည် ဖြစ်ဦးမည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထား ခေါင်းငုံ့၍ နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည်။ ။

★